

var bleven i Jylland. For Dvrigt kan jeg kun glæde mig over, at den høitærede Minister dog har udtalt saa Meget, at der tør være Haab om, at nærværende Forespørgsel muligens kan føre til et gunstigt Resultat.

Da ellers Ingen begjærede Ordet, erklæres Forespørgslen for sluttet.

Man gik derpaa til den næste Sag paa Dagsordenen, som var:

Forespørgsel af Folkethingsmanden for Ringkjøbing Amts 3die Valgfreds (Madsen) til Indenrigsministeren angaaende Meddelelse af Eiendomsret over fra Havet indvundne Landstrækninger.

(Forespørgslen findes i Tidenden Sp. 5974).

Madsen: Den Forespørgsel, som jeg med det høie Ethings Samtykke her tillader mig at stille til den høitærede Indenrigsminister, angaar, som man vil se, Indvinding af Landstrækninger fra Havet. Det er ingenlunde min Hensigt enten at ville standse eller at ville indskrænke saadanne Indvindinger af Landstrækninger fra Havet, idet jeg tværtimod anser dem for at være meget fordelagtige Foretagender i national-landøkonomisk Henseende, og jeg ønsker derfor, at de maa nyde saa stor Fremme som muligt; men, paa den anden Side maa man heller ikke glemme, at, medens saadan Indvinding af Landstrækninger fra Havet for en Del Aar tilbage ikke havde nogen synderlig Betydning, har den derimod nu faaet en meget udstrakt Betydning, idet ikke alene Selskaber, men ogsaa enkelte Mænd have faaet Koncessioner paa Udtørring ved Suddæmning af store Landstrækninger ved Havet; naar jeg taler om Havet, mener jeg naturligvis ogsaa derved Fjorde, Vig og Bugter. Saavidt mig bekjendt har Regjeringen, hvad de omtalte Koncessioner angaar, fulgt en vis Praxis; men det er mig ikke bekjendt, at der i vor Lovgivning er udtalt noget Bestemt om, hvorledes der skal forholdes i saa Henseende. Saavidt jeg har kunnet se, har det fra gammel Tid af været en almindelig Grundfæt-

ning, at den Mand, hvis Eiendom støder til Havet, til Fjorde eller til Bugter, og som har indvundet Noget ved en naturlig Tilgænging, har kunnet anse det saaledes Indvundne som sin Eiendom og har kunnet benytte det som saadan. Saa længe denne Indvinding kun bestod i, hvad Naturen selv dannede, havde den imidlertid, som sagt, ikke nogen stor Betydning; men der er dog et enkelt Sted her i Landet, hvor den naturlige Landindvinding har faaet en ikke saa liden Betydning, nemlig ved de saakaldte Tipper og Bærn i Ringkjøbing Fjord, og man har da ogsaa set, at Staten der har sat sig i Besiddelse af de Engstrækninger, der ere opstaaede af Fjorden, som en Domaine eller en Staten tilhørende Eiendom. Det forekommer mig saaledes at staa noget uklart, hvem der egentlig er berettiget til at tage saadanne Indvindinger fra Havet, som ske paa naturlig Maade, i Brug, om det er den tilgrændsende Lodsseier, eller om det er Staten. Paa den anden Side har det vistnok hidtil været Praxis med Hensyn til de kunstige Indvindinger, at vedkommende Selskab eller private Mand har ansøgt Regjeringen om Koncession i saa Henseende, og ved Indtagelsen af saadanne Strækninger har det ogsaa været Praxis, at de Spørgsmaal, som fremstillede sig ved saadanne Foretagender angaaende Eiendomsretten over de Strækninger, der indtages fra Havet paa kunstig Maade, ere blevne afgjorte ved Landvæsenkommissioners Skjøn og Dom, idet, saavidt jeg veed, Landvæsenkommissioner af Regjeringen ere blevne udrustede med Domsmagt til efter forudgaaet Bekjendtgørelse til Aastedsmøde endelig at afgjøre alle de Spørgsmaal, som bleve reiste fra de Vedkommendes Side, der troede at have nogen Rettighed, forsaavidt saadanne Spørgsmaal ikke kunde afgjøres ved Forlig. Naar man imidlertid veed, at Landvæsenkommissionerne paa de forskjellige Steder kunne have en forskjellig Opfattelse af Vedkommendes Rettigheder, forekommer det mig, at det er noget farligt at udruste dem med endelig Domsmagt i de Stridigheder, der opstaa imellem Koncessionshaverne og de tilgrændsende Lodsseiere, Fiskere og Andre, som have benyttet Fordelene af vedkommende